

Gál Sándor

Egyedül

1

merre induljak egyedül
e bizonytalan májusi alkonyatban
amikor a sarkcsillag még fénytelen
és már nincs napfény és nincs még holdsugár
tornyos felhők gomolyognak odafönt
erdőket befedő árnyaik csendje száll
nincs előttem irányt szabó mozdulat
és egyetlen lépésnyi biztonság sincs szememben
megérintett a lezáródó m i n d e n s é g sötétje

2

nem ilyennek gondoltam el ezt a pillanatot
közelebbinek méltóságosabbnak véltem
levélzuhogás között egy lépés neszének
fűszál lehajlásának lassú eső idején
ami inkább *sejtelem* bár látható rezdülés
hozzám illő magány estéli árnyvetése
vagy a megérintható belső táj őriző szépsége

3

hová forduljak most e tértelenségben
amikor nincs semmi-semmi visszaút
a kidőlt akácfák korhadó illata megkövült
és nem fejfadisz egyetlen napszínű rönk se
a gránitoszlopok pedig szerteomoltak közben
elfeledvén fagyok s viharok történelmét

4

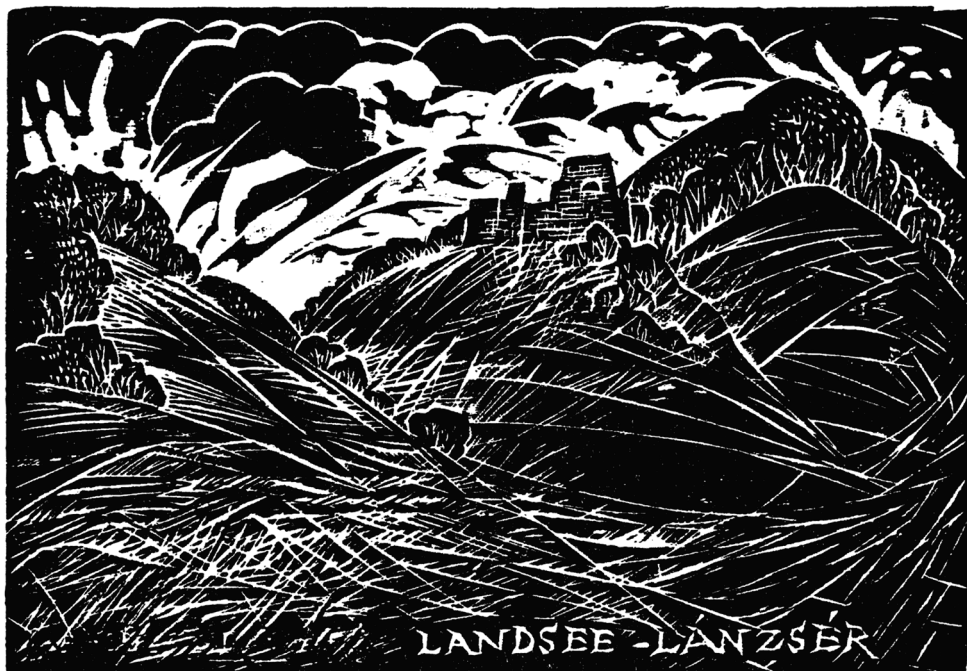
ebből a messzeségből már látható
az elmúlás leáldozó pillanata
hangja húrpendülés
hallható
a távolságok is eggyé vegyülnek
szinte vérré
az átlényegülő napkehelyben
kereshetnék most új kérdéseket
és új válaszokat
megnyugtatóként magamnak
de mondom halkán hogy *legyen csend*
belülről áradó teljesség
ezt a pillanatot holnappá örökítve

5

olykor eltűnődöm még azon hogy mindaz
amit eddig megéltem és láttam
miként van együtt mai valómban
az évtizedek és a távolságok súlya
mivé változott sejteim mélyén
mivé lett a rejtelmek sokasága
a megérintett óceánokban
vagy a felhőörvények sokasága
mikor felettük átrepültem földrészeket
hol van ma a csillagok úri magánya
s hol van itt az egész s való-e még
mert mindez követhetetlen
elveszett vagy *elveszejtett*
vízesés tajtékos robaja önmagát
és nincs már semmi nyitható
ebben a leírhatatlan *mostban*
amikor az ujjak nem érzik a hegedű húrját
elmúltak az egykori hangok
és a színek is egybemosódtak a szemem mélyén

A haladék

egyszer nem elég
én többször meghalok
többször elveszejt az ég
a lehetből
így nő ki a nem-lehet
megszabván más távolságokat
lépések között a határt
hogyan tudjam
mi s mennyi marad
mi őrzi bennem
örök-önmagát
én többször halok meg tudom
mert meghalni egyszer
nem elég
és ezért nem jár
semmi jutalom
egy szívdobbanás a haladék

Molnár Dénes: Lánzsér (Gyepűvárák mappja, fametszet)